

Paimenen ääni

2.11.2019 Arja Kalliopaasi, kappalainen

Kasvoista kasvoihin

Marraskuun luonto on paljastanut tummemman puolensa. Puiden lehdet väreineen irtautuvat loppusyksyn viimassa. Pellot huokuvat mustanharmaita sävyjään. Vedet jähmettyvät kylmyyden kourissa. Yön pimeydeltä päivänvalo erottuu vain hetkeksi.

Pyhäinpäivänä mieleemme etsiyty poisnukkuneiden rakkaiden luo, yhteisten muistojen pariin. Sytytämme kodissa ja kirkkomaalla kynttilän, jonka palava liekki muistuttaa kaipaamastamme ihmisestä. Kynttilän valo herkistää meidät muistelemaan jo elettyä elämää.

Muisteleminen ei ole helppoa. Se voi tuntua hyvin tuskalliselta. Kaipaus voi tuntua ylitsepääsemättömän vaikealta. Muistot valtaavat mieleemme niin, että on välillä palattava tähän hetkeen. Onko taivaan läheisyys jotain pysyvämpää? Sellaista, joka ei vain häviä pois.

Onko taivas lähempänä nyt kun kynttilät ovat syttyneet, kun on viivytyt rakkaissa muistoissa? Keskellä elämän katoavaisuutta kuuluu Jeesuksen sanat: ”Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, saa elää, vaikka kuoleekin, eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole”.

Taivaan läheisyys tulee todeksi evankeliumin sanoissa. Autuaat, enemmän kuin onnelliset, ovat ne, jotka etsiytyvät nälkäisenä ja janoisena Herramme Jeesuksen Kristuksen yhteyteen. Autuaita ovat ne köyhät ja murheelliset, jotka ovat hakemassa lohdutusta.

Jeesuksen sanat eivät ole kuvaus taivaallisesta onnellisuudesta, vaan paljon enemmän. Autuas on se, joka saa elää Jumalan yhteydessä. Jeesus puhuu Jumalan läsnäolosta, jonka hän itse on tuonut meidän ihmisten keskelle.

Jeesus on Jumalan lähettämä maailman Vapahtaja, joka on tullut parantamaan sairaita, etsimään kadonneita ja pelastamaan syntisiä. Jeesuksella on valta sanoa: Autuaita olette te. Autuaita olemme nytkin Herramme edessä olevat, jotka elämme hänen armonsa varassa.

Olemme yhtä aikaa syntisiä ja pyhiä. Syntisiä omassa itsessämme ja pyhiä Kristuksen armon varassa. Pyhäinpäivä on meidän yhteinen päivämme. Heidän, jotka ovat jo perillä ja meidän, jotka olemme vielä matkalla.

Mikä on lunastettujen osa tulevaisuudessa? Keitä ovat nuo pitkiin valkeisiin vaatteisiin puetut ja mistä he ovat tulleet? He ovat Jumalan lapseuden lahjaksi saaneita, perille asti Kristuksen armon varassa kuljetettuja. Murhe ja suru ovat väistyneet. Sairaus ja kärsimys ovat kokonaan poissa.

Jumala on itse pyyhkivä kyynleet heidän silmistään. Ei ole yötä, ei ole pimeyttä, ei kuolemaakaan. Herrasta Jeesuksesta loistaa elämän valo, joka ei himmene, ei sammuu. Taivaallisen Jerusalemin värit hohtavat ikuisuuden sävyjä.

Taivas laskeutuu maahan asti Golgatan ristin kautta. Kerran vielä koittaa jälleennäkeminen poisnukkuneiden rakkaittemme kanssa. Silloin näemme myös Kristuksen kasvoista kasvoihin.